

Bốn mùa, anh và em

Chương 4 : Chương 4

Chương III:

<https://i.pinimg.com/564x/e3/e5/b8/e3e5b8f23311f76f7eff11e11b3675bf.jpg>

Mễ Giai luôn đập đầu vào gối mà than tại sao lúc đó lại kéo bằng được Hạ đi học tiếng Nhật, nếu là tiếng Trung thì tốt rồi. Lúc đó, Hạ sẽ chỉ cười mà nói rằng: Nếu thế cũng sẽ không có học bổng dành cho mình đâu. Khi đó, cô tiểu thư Mễ Giai đã kéo con bé có hai cái đuôi bò lên xe để tham gia vào lớp tiếng Nhật. Mà cuối cùng chính cái con bé bị kéo đi ấy cuối cùng lại nhận được học bổng.

Đó có lẽ là may mắn.

Giống như khi một con bé được đậu vớt, cuối cùng là vượt qua tất cả mọi người để nhận suất học bổng đó.

“Tại sao em lại muốn đến nước Nhật?”

“Vì có hoa anh đào.”

“Em thích hoa anh đào sao?”

“ ... ”

Hội đồng giám khảo nhìn vào cô bé có mái tóc dài lạ lùng chờ đợi. Khi mở cửa, họ vốn không mong đợi nhiều lắm. Nhưng cô bé này lại có vẻ gì đó kì lạ, cuốn hút người khác. Giống như cái nụ cười ấy, Mễ Giai đã nói rằng, bảy năm rồi, nó vẫn bất đắc dĩ như vậy, không thay đổi được.

“Nó nhắc em tới cô nhi viện em từng sống.”

Mảnh giấy nhỏ nhắn để lại, chữ viết nắn nót. Bằng Tiếng Việt.

Đêm đó, Hạ đã mơ một giấc mơ kì lạ.

Bầu trời mùa xuân nhẹ nhàng, những cánh hoa anh đào bay đầy trời, lúc đó cô đã gặp bà. Giây phút bà đưa chìa khoá cho Hạ, dường như là giây phút gắn gũi cuối cùng.

Hoa bay đầy trời. Những cánh hoa như những giọt mưa rơi trên áo bà. Giọng bà vang lên, trầm ấm, dịu dàng, thoảng đâu đây mùi thảo mộc không dễ tìm.

“Từ bây giờ, con sẽ sống cùng ta được không?”

Đó là lần đầu tiên Hạ gặp bà.

Sau này, mỗi lần ngắm hoa anh đào, cô thường nhớ đến ngày đó. Ngày mà bà đến đón cô khỏi cô nhi viện, để đến một ngôi nhà gỗ trong thôn. Ngôi nhà cao ráo, rộng rãi trồng nhiều cây cối và trồng cả chè. Nhưng cô hầu như không gặp bà. Mà dường như chỉ có thể ngôi đó nói chuyện với mấy cái cây, ngôi nhà, và cô giúp việc tên La. Mãi cho đến khi đi học, trên người mặc bộ đồng phục mới, bà mới xuất hiện. Lúc đó, bà đưa cho cô một cái túi thơm mùi thảo mộc và mỉm cười. Lâu lắm rồi, bà mới cười như thế. Lúc đó, cô La cũng giặt mình.

Vậy nên, lúc nào trên người Hạ cũng có mùi chè. Cái mùi không nồng, không đặc biệt nhưng lại khiến người ta quyến luyến. Nhưng cũng chỉ thoảng qua. Chè không giống như hoa hồng, không đẹp cũng không thơm bằng, cũng không có điểm gì để so sánh. Bởi chè quá giản đơn.

“Giai Giai...”

“Hôm nay, Đông bảo mình quay lại là để theo đuổi anh ấy...”

Mẽ Giai nhíu mày, thôi nhìn ra ngoài cửa xe. Thành phố về đêm, đèn vẫn sáng, xe cộ đi lại nườm nượp. Hình như đã lâu lắm rồi, cô đã nhớ những ánh sao trên mặt đất này, nhớ đến mức khi ngồi một mình, lén in mực lên tay tạo nên những chấm vàng xa mờ. Hạ mở cửa sổ, mái tóc ngắn khể đung đưa. Mẽ Giai nhìn như không nhìn cô cười mỉm:

“Vậy cậu nói sao?”

“Mình nói mình quên rồi.”

“Thật sao?”

Hạ im lặng, ghé đầu ra ngoài cửa sổ. Mễ Giai cũng xoay người, chiếc taxi bỗng trở nên im lặng, dường như chỉ nghe thấy tiếng động cơ của những chiếc xe ngoài đường, tiếng còi và tiếng mọi người nói chuyện. Rất lâu sau, tưởng như mọi thứ cứ mãi như thế, thì hình như Mễ Giai khẽ thì thầm, như có như không, tựa như gió thoảng:

“Khi cậu quay trở về, quả thật mình đã từng nghĩ như thế.”

Hàng rào mà cô lúc nào cũng phải trải qua cũng chính là hàng rào cô phải vượt qua để tới gần bên anh. Có người từng hỏi rằng, khoảng cách giữa hai người khi nào lớn nhất. Cô đã từng nghĩ đó có lẽ là nửa vòng trái đất, khi đó hai người sẽ ở rất xa nhau. Lúc ấy, Haru sẽ xoa đầu cô mà khẽ lắc đầu. Giờ cô cũng phần nào hiểu được, đó là khoảng cách giữa hai trái tim không cùng nhịp đập. Dù đi bên cạnh nhau nhưng dường như lúc nào cũng có một nếp gấp ở giữa, chờ một người để mở ra. Mà người đó, hàng rào giữa cô và anh, là Thu.

Mùa hạ, mùa thu và mùa đông.

Chị ấy hơn cô một tuổi và nhỏ hơn Đông một tuổi. Ngay cả tuổi tác, cái tên và chiều cao,... dường như lúc nào cũng luôn ở giữa cô và anh. Chị ấy có mái tóc ngắn, mắt cười và “nụ cười khiến ai nhìn cũng vui lây”, anh đã từng nói thế. Chị ấy thích ngồi ngoài vườn, thì thoảng hé mắt sang hàng rào để tìm con nhỏ có mái tóc dài quá gối là cô để lấy cơm. Thu học giỏi, thoải mái và lúc nào cũng có thể cười. Có lẽ vì thế, chị ấy bất cứ lúc nào cũng có thể lạc vào tim của ai đó.

Ví dụ như anh.

“Rùa này, em có định thi lên cấp ba không đấy?”

Thu cười nhẹ, xoa xoa mái tóc của cô. Tay kia cầm kem, thì thoảng há miệng cắn một miếng. Khi đó, mắt chị ấy sẽ tít lại, rất đáng yêu.

“Thành tích của em quá tệ.”

Chị ấy lè lưỡi, chống cằm nhìn sang phía bên cạnh. Cười gian.

Từ lúc đó, anh trở thành gia sư của Hạ. Và từ lúc đó, cô theo đuổi anh. Hàng rào trở thành chỗ học của ba người. Anh thi thoảng sẽ nhíu mày rồi không ngại mà cốc đầu cô một cái khi làm sai, cô lúc đó chỉ có thể rụt cổ mà tẩy tẩy xoá xoá bài viết. Thu ở bên cạnh sẽ cười xoa, xin cho cô hoặc thi thoảng nhắc cách làm cho Hạ. Cuộc sống của ba người cứ thế trôi bình yên như vậy. Dù như thế Hạ đã thoả mãn lắm rồi.

“Chị luôn rất ngưỡng mộ em, lúc nào cũng có thể lạc quan như vậy. Có thể bất chấp tất cả mà theo đuổi những gì mình thích mà không cần để ý điều gì. Có lẽ vì ước mơ của chị quá lớn lao nên đã bỏ lỡ nhiều thứ.”

Thu đã nói như thế khi Hạ về Việt Nam dự đám tang của hai bác. Hai mắt chị ấy đỏ hoe, nụ cười gượng gạo, mái tóc cũng không còn sức sống như trước. Nhưng Hạ cũng không để ý, lại vội bay luôn ngày hôm đó. Cô không muốn gặp anh, chưa muốn đổi mặt.

Chỉ là chưa đủ dũng cảm.

“Chị này, hãy hạnh phúc nhé.”

Hạ mỉm cười, Thu khẽ gật đầu. Chị ấy cao ráo nên dựa vào người cô có chút khập khiễng. Khẽ luồn tay vào mái tóc Thu, cô thở dài khi nhận ra có chút ẩm ướt trên vai áo. Có lẽ đã hơi quá sức khi để Thu một mình đổi mặt với mọi thứ một mình. Nhưng cô quá ích kỷ. Thật xin lỗi.

Có người lại hỏi: Khoảng cách giữa con người khi nào là xa nhất? Đó là lúc họ không cùng một thế giới. Khi đó dù có hối hận, dù muốn quay lại, dù muốn xin lỗi thì cũng muộn rồi.

Chết không có gì đáng sợ. Chỉ là sợ khi mình biến mất không còn ai nhớ đến mình, giống như cô nhận ra, cảm giác khi không có ai chờ đợi mình. Như thế rất đáng sợ. Và thế là cô khóc, khóc hết chặng đường từ khi lên máy bay cho đến khi trở về.

Tuyết vẫn đang rơi trên bầu trời Osaka. Và thế là cô lại khóc. Dù không hiểu tại sao, cô nhận ra sẽ không còn ai để chờ đợi, không còn ai để yêu

thương. Như thế, Hạ quyết định xả hết buồn bực, nhớ thương, đau khổ,...trong ba năm qua. Lúc ấy, nhìn cô như một con mèo bị ướt, nhìn thảm hại vô cùng. Có thể đến lúc ấy, cô nhận ra buông tay thật sự rất khó khăn...

Lúc ấy Hạ gặp Haru.

“Rùa...”

Hạ giật mình, khó hiểu nhìn Mễ Giai. Chỉ thấy cô ấy khều tay, lau đi một giọt nước mắt trên mặt mình, Hạ cười.

“Ta nhớ lại ngày đầu gặp Haru.”

“Rất buồn sao?”

“Vui...”

Ngày hôm đó, cô đã tìm được một người...

LINK Truyện:

Bốn mùa, anh và em

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bon-mua-anh-va-em-3357514.html>

LINK Chương này:

Chương 4

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bon-mua-anh-va-em-3357514/chuong-4.html>